

Сяйте

Ця історія сталася в Зімбабве.

Було сонячно, і Лінн вибігла надвір погратися. Інші сільські діти грали у кіббол. Вони самі зробили м'яч, пом'явши папір і перев'язавши його целофановими пакетами.

Лінн поспішила приєднатися до них. Але потім щось зупинило її.

Під деревом, що росло неподалік, сиділа дівчинка на ім'я Осом. Дехто з дітей вказував на неї і сміявся. Але Осом не сміялася. Натомість вона закрила обличчя руками.

По її щоках текли сльози.

Незабаром інші діти приєдналися до гри в кіббол і вони залишили Осом у спокої.

Лінн подивилася на дітей, які веселилися.

Потім вона подивилася на Осом. Вона хотіла робити те, що зробив би Ісус Христос.

“У тебе все гаразд?”

— спитала Лінн. Вона усміхнулася до Осом.

Осом обтерла сльози і кивнула.

Лінн підняла з землі дві невеликі палички і дала одну Осом. “Хочеш помалювати зі мною?”

“Хочу”. Осом взяла паличку і намалювала на землі коло.

“Це виглядає як сонце, — сказала Лінн. — Сонце завжди робить мене щасливою”.

Дівчата сміялися, малюючи ще й ще картинки. Лінн сподобалася Осом.

Потім у Лінн з'явилася ідея. “Хочеш піти до церкви разом зі мною завтра? Ми співатимемо пісні і будемо дізнаватися про Ісуса Христа. Це дійсно цікаво”.

“Гаразд”, — сказала Осом. — Я спитаю у мами”.

Коли Осом побігла знайти свою матір, Лінн почала трохи нервуватися. Вона знала, що деякі люди в їхній громаді не дуже добре ставилися до Церкви.

Але невдовзі Осом прибігла назад. “Моя мама дозволила! — вона міцно обійняла Лінн. — Я сказала їй, що ти моя найкраща подруга назавжди!”

Наступного ранку Лінн й Осом пішли до церкви. Дорога була довгою. Поки вони йшли, Лінн навчила Осом деяких пісень Початкового товариства.

Лінн хотіла робити те, що зробив би Спаситель.

Дорогою вони побачили інших дітей, які йшли з їхніми сім'ями до церкви. Серед них були й ті, хто недобре ставився до Осом.

“Вони теж ідуть в церкву?” — спитала схвильовано Осом.

“Не переймайся, — сказала Лінн. — Все буде добре”. Лінн швидко помолилася в серці, щоб інші діти поводити себе добре з її новою подругою.

Коли вони зайшли у Початкове товариство, інші діти усміхнулися Лінн. Але коли вони побачили Осом, то деякі усмішки зникли.

Здавалося, що вони виглядали схвильованими і знервованими.

Сестра Мойо прочитала уривок з Писань. “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”*. Вона підвела погляд. “Ми можемо ділитися нашим світлом, коли виявляємо любов до інших. Чи може хтось розповісти, як ви допомогли комусь відчувати, що його люблять?”

Ніхто не відповів. Хтось з дітей човгав ногами під стільцями.

Нарешті один з хлопців сказав: “Осом, ми були не дуже добрими до тебе. Нам соромно, що ми довели тебе до сліз. Чи ти можеш нас пробачити?”

Лінн подивилася на Осом. Що вона скаже?

Осом повільно кивнула головою. “Так, — сказала вона. — Я прощаю вас”.

Сестра Мойо усміхнулася. “Ви обоє повелися сміливо і по-доброму. Я знаю, що цим ви зробили Спасителя дуже щасливим”.

Наступного дня Лінн і Осом сиділи під деревом і співали пісень, які вони вивчили у Початковому товаристві. Через деякий час інші діти почули їхній спів і приєдналися до них. Повітря сповнилося музикою — всі співали.

Лінн здавалося, наче сонце сяяло в її серці. Вона була вдячна, що змогла поділитися любов'ю Ісуса Христа зі своєю подругою. ●

Осом продовжувала ходити в церкву з Лінн. Пізніше вона охристілась!

*Матвій 5:16